

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΤ' ΡΗΤΟΥ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Λέσ ; ψιθύρισε ὁ Γάρεϋ.

—Λέω ; Βάζω τὸ χέρι μου

στὴ φωτιά! φῶναις ὁ γέρος Ρούθης.

Ο Γάρεϋ ἦταν κατάπληκτος.

Μᾶς πιὸ πολὺ εἶχας μεῖνει ἐμβρόνητος ἔγω.

Ἡ καρδιά μου σταμάτησε.

“Ολα γύρω μου στροβιλίζόντουσαν

σπανικά.

Νόμιζας πῶς θὰ πέθαιναν ;...

Τὸ χτύπημα ἦταν τρομερό.

Ἡ ιζολίνα σὲ χέρια τῶν Ίνδων !...

Ἡ ἀγαπημένη μου στὰ νύχια τῶν

θηρίων ἔκεινων !...

Θέει μου, αὐτὸς ἦταν τρομερό, ἦταν

ἰκανὸν νά μὲ κάνῃ νὰ τρελαθῶ !...

Ο γέρος Ρούθης δὲν μποροῦσε

νά πέφτῃ ἔξω.

Δένη ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ

γελιούνται εὔκολα, ποὺ τοὺς ἔξαπ-

τοῦν τὰ ἵχη ποὺ βλέπουν.

Καὶ τώρα ;

Τι θὰ γινόταν τώρα ;

Πάντως, ήμουν ἀποφασισμένος νά τὰ βάλω καὶ μόνος μου ἀ-

κόμα μὲ τοὺς Ίνδους, γιὰ νά ἐλευθερώσω τὴν Ιζολίνα ή νά

πεθάνω !...

—Ἐλάτε δῶ ! φῶναις τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ Ρούθης. Νά, ίδεστε ! Τά ἵχη κάτω σὲ ἔδαφος εἶνε καθαρά καὶ ξάπερα. Μιλάνε μόνοι τους. Στὸ μέρος αὐτὸς οἱ Ίνδοι περικυλλώσαν τὸ λευ-

κό δλογο. Μισοὶ τὸ κυνηγοῦσαν ξόπισαν. Οἱ ἄλλοι μισοὶ ἔκα-

μαν ἐνα μεγάλο γύρο καὶ πέρασαν μπροστά του. “Ἐτι τὸ βά-

λην στὴ μέση, τὸ ρίζαις ἔναν

καλὸ δρύγο καὶ τὸ πιάσαιν...

Δὲν ὑπῆρχε πειά καμμιάδ ἀμ-

φιδιάδια.

Ο γέρος Ρούθης εἶχε δίκοιο.

Τὸ λευκὸ δλογο εἶχε πέσει

στὰ χέρια τῶν Ερυθρόδερμων.

Ω, Θεέ μου, Θεέ μου, πόσο

ὑπέφερα !...

Ἐπειτα ἀπὸ τόσα βάσανα, ἔ-

πειτα ἀπὸ τόσο κυνηγήτο, τὸ

λευκὸ δλογο μᾶς ἔφυγε ἀπὸ

τὰ χέρια.

Ἡ ἀγαπημένη μου Ιζολίνα, βρισκόταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὰ χέρια τῶν Ίνδων. Ο ἄγγελος αὐτός, ἀνάμεσα στούς κόκκινους στανάδες !...

Ο γέρος Ρούθης κατάλαβε τὸν πόνο μου. Μὲ πλησίασε λοι-

πὸν καὶ μοῦ εἶπε :

—Μήν ἀπέλπιζεστε ἔστι, λο-
χαγέ. Φανῆτε ἀνδρας. Βέβαια,
καὶ θάτανε νά πιάναις τὸ λευ-
κὸ δλογο, μα ὁ Θεός δεν τὸ θέ-
λησε. Ζωτόσο, μὴ στενοχωρί-
στε. Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, δι-
άθολε, έρουσε πειά ποῦ βρί-
σκεται ἡ σενιορίτα. Δέν κινδυ-
νεύει νά τὴν κατασπάρεσσον τὰ
ἄγριμα. Δέν κινδυνεύει νά πε-
θάνη ἀπὸ δίψη ἢ πείνα. Βρίσκεται
σὲ χέρια ἀνθρώπων. Αγρι-
ανθρώπων ἔστω. Αλλά ἀνθρώ-
πων πάντως. Γιατὶ εἶνε καὶ οἱ
Ίνδοι ἀνθρώποι. Φυσικά, ἡ γενι-
ορίτα εἶνε λευκή, κόρη τῶν λευ-
κῶν. Μὰ εἶνε συγχρόνως καὶ
γυναῖκα καὶ οἱ Ίνδοι θὰ τὴν σε-

βασθοῦν. Τὸ ἐλπίζω.

Τὰ λόγια τοῦ Ρούθη δὲν

μὲ παρηγόρησαν καὶ πολὺ.

“Ηέρας καλά τους Ερυθρό-
δέρμους τῶν μερῶν αὐτῶν καὶ τοὺς
Κούραχας καὶ τοὺς Λιπανούς καὶ
τοὺς Ἀπαχήδες.” Ήσαν στηρησοί, ἀ-
γριοι, αἰματόρροι.

Μὲ βαρειά καρδιά λοιπὸν τραβήξα-
με ἐμπρός. “Ἐπρεπε νά σκεφθοῦμε
τώρα γιὰ τοὺς ἔσωτους μας καὶ τ’ ἀ-
λογά μας. Ἡ δίψα μας δὲν εἰχε πειά
μητρίας ταῦθιστα.

Τραβήξαμε, κατάπλοντας ἀριστερά
καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετή ὥρα, φτάσαμε
σ’ ἔνα δάσος χλοερό καὶ πυκνό. “Ἐνα
ποτάμιο ἔτρεχε στὴν ἀκρη τοῦ δάσους
αὐτοῦ.”

“Ἄνθρωποι καὶ ἀλογα, μόλις ἀκου-
σαν τὸ κελάρισμα τοῦ νεροῦ, δὲν μπό-
ρασαν νά συγκρατηθοῦν. Κραυγές ἀ-
γαλλίσεως καὶ χλιμιντρίσματα δυνα-
τά ἀπήχησαν.

—Νερό!... Νερό!...

Καὶ οἱ στρατιώτες ἔτρεξαν νά πιοῦν, νά δροσιστοῦν, νά ξε-
διψάσουν.

Μόνον ὁ Ρούθης κι’ ὁ Γάρεϋ δὲν ἔκαναν τὸ ίδιο. Πρὶν εκύ-
ψουν νά πιοῦν νερο, κύττασαν καλά-καλά γύρω τους. Είχαν ὑπ’
δψιν τους ὅτι βρισκόμαστε κοντά σὲ Ίνδοντας κατασκηνώσαν καὶ
δὲν είχαν καμμιά διάσθει ν’ ἀφήσουν τὸ τομάρι τους στὰ μέρη
αὐτά.

Τέλος, ὅταν ίκανοποιήσαμε σολο μας τη δίψα μας, ὁ γέρο
Ρούθης ἔκαμε ἔνα γύρο καὶ κά-
έτεσταν τὸ ἔδαφος. Μητρὸς σ’ ἔ-
ναν ιονιγμα τοῦ δάσους, στα-
μάτησε ἀξαφναν καὶ μουρμύ-
ριος :

—Χι... “Ἐτοι εἶναι καριθέως,
ὅπως τὸ ἔμπτεψα. Νά πάλιν
τὰ ἵχη τῶν ἀλόγων τῶν Ίν-
δων. Πέρασαν ἀπὸ δῦ, ἔχον-
τας μαζύ τους καὶ τὸ λευκὸ
δλογο. Ο Θεός νά μᾶς εἶνε
βοηθός !...

Πέρασα τὸ ποτάμι καθάλλα-
στ’ ἀλογό μου καὶ πλησίασα
τὸ Ρούθη.

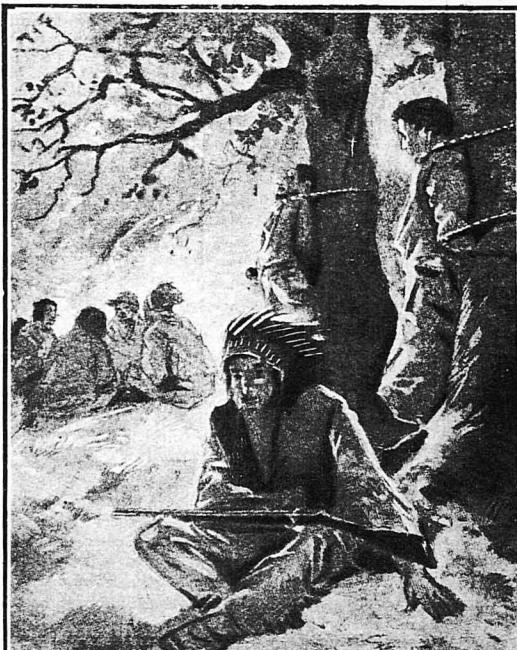
—Τί βλέπεις σύντροφε ; τὸν
πόταμό.

—Βλέπω πολλὰ πράγματα,
μουδ ὅπατησε. “Ακολούθως με
στὸ μονοπάτι αὐτό καὶ θὰ βε-
θανωθής.

Ἐπήραμε πράγματα τὸ μο-
νοπάτι, ποὺ τραβοῦσε πρὸς τὸ
βάθος τοῦ δάσους, ἀκολουθού-
μενοι ἀπὸ τοὺς συντρόφους μας.
Κάτω στὸ ἔδαφος ὑπῆρχαν πολλά
ἵχην δλόγων καὶ

—Βλέπεις ; μου εἶπε ὁ γέρο
Ρούθης. Οἱ Ερυθρόδερμοι πε-
ράσαντε ἀπὸ δῦ. Τά εἶνε ἀσφα-
λῶς πάνω ἀκόττο πότεμα. Μά τὸ
σεντανάτορε. Λοχαγέ, εἶνε
τοῦτο ἔδει : Βλέπεις ;

Καὶ μοδείσει πάνω στὸ ἔδα-
φος ἔνα χάρι πάπ γυμνό πάδι.

Δένουν στὰ δένδρα καὶ βασανίζουν τὰ θύματά τους 1...

—Πόδι γυναικός! Είπα, κι' ή καρδιά μου σφίχτηκε στήν ανάμνηση τής Ιζολίνας.

—Ναι, πόδι γυναικός, είπε κι' ρούθης.

—Καμμιάς Ινδής, βέβαια... ψιθύρισα.

—Χμ... Γιατί δέν λές καμμιάς λευκής, λοχαγέ;

—Λευκής;

—Μάλιστα, λευκής. Κι' σχι μιάς, όλλα πολλών. Δέκα, είκο-

σι! Νά, κύπταξε έδω παρακάτω. Τά ίχνη είνε πολλά.

—Λευκές γυναικές μαζύ με τούς Ινδούς πολεμιστάς; ρώ-

ιησα καπτάληκτος.

—Γιατί δχι; Κι' δχι μόνον γυναικες, όλλα και μικρά παιδιά.

—Παιδιά...

—Ακριβά, λοχαγέ.

Και μιδέξιες πάλι, πάνω στό χώμα του μονοπατιού, τά ίχνη

τῶν πελμάτων μικρών γυμνών ποδιών.

—Τά ίχνη αυτά, μού έγγισε ό γηραιός κυνήγος, είνε ίχνη λευκών. Δέν ιπάχη με μαφισλία, λοχαγέ. Το πλευτά τών ίν-
δων γυναικών δέν πατάει δόλκηρο στή γῆ. Σχηματίζει στή μέση τό φυσικό του τόξο. Αντιθέτως, τά πόδια τών λευκών γυναικών πατούνε κάτω δόλκηρα, βαρειά κι' όφησιν καθα-
ρά κι' εύδιάκτια ίχνη.

—Ως βρίσκονται γυναικάπομπα λευκών ανάμεσα στούς Ινδούς; ρώπτησε με συγκινήμένη φωνή τό Ρούθης.

—Μάλιστα, λοχαγέ. Και τό πράγμα δέν είνε άνεξήγητο, ήν λάβετε ωντ' όψιν σας τίς πληροφορίες πού έχουμε, γιά την τε-
λευταία επιδρομή τών Ερυθροδέρμων έναντινον διαφόρων πό-
λεων και χωριών. Οι όχρειοι αύτοι, όρπαξαν δι, τι πολύτιμο
βρήκαν, όρπαξαν αν-
θρώπους και ζήρια, γυ-
ναικες κυρίως και τά
μεταφέρουν τώρα μα-
κρύα, πολὺ μακρύα,
στά χωριά τους.

—Άκουγα βουθός, λυ-
πημένος, καπτάληκτος.

—Ετοι είνε, λοχαγέ,
συνέχισε ό γέρο Ρού-
θης. Η φτωχές αύτές
γυναικες άκολουθούν
πεξές τούς Ινδούς. Τις
ταλαιπωρούν δέν οι σ-
θλιοι, ένω έχουν-δύως
βλέπω — δλογιά έφορ-
τα και μπορούσαν νά
τούς έπιτρέψουν νά κα-
θαλικέψουν. Δέν τό
κάνουν θώμας όποι σκλη-
ρότητα, για νά τις συ-
νηθίσουν στή νέα τους
ζωή. Πεζά άκολουθούν
και τά δύστυχα παιδί-
κια! Αντά έχει ή ζωή
στά μέρη αυτά, σύντρο-
φε...

Δέν μιλούσα.

Τι νά έλεγα άλλωσ-

τε:

—Η λύπη, ή μεγάλη μου λύπη μ' έπνιγε.
Τή στιγμή αυτή ή Ιζολίνα θριστόταν μαζύ με τις άλλες γυ-
ναικες και ταλαιπωρείτο δημάς αύτές ίσως...

Καθώς προχωρούσαμε, βρήκαμε πιό κάτω, ένα πεταγμένο
παλαιόπατούσο.

Ο γέρο Ρούθης τό σήκωσε και τό κύπταξε προσεκτικά.

—Είνε τό παπούστι κάποιου Ινδού πολεμιστού, είπε. Ό λε-
έντης αύτος τό πέταξε, γιατί τούλωσε. Σ' άλλη περίσταση,
θα τό φύγαε και θα τό μπαλώνε. Μά τώρα δεν έχουν ανάγκη
νά κοπιάσουν γιά τέτοιες ψιλοδουλειές. Διάθολε!... Κουθαδούν
μαζύ τους όφθαν λάφυρα. Σ κότωσαν, όκαψαν, όρπαξαν δι, τι
βρήκαν.

Ο γέρος Ρούθης σταμάτησε για λίγα δευτερόλεπτά και κα-
τόπιν συνέχισε:

—Καλά έκαμε δ' Ινδός πού πέταξε τό παπούστι του. Γιατί
άπ' τό στολίδι αύτό πούχει στή φτέρνα, βγάζω τό συμπέρασμα
δητοι οι όχρειοι αύτοι είνε Κομμάχη...

Στό μέρος που θριακόμαστε τώρα, δέν διακρίναμε καθόλου
τά ίχνη τού λευκού δάλγους. Άλλας, δύως μαζί έγιγνε δ' γέρο
Ρούθης, αύτό δέν είνε παραδένο. Τά ίχνη τών δάλγων έσκεπτα-
σαν τά του λευκού δάλγους, τό δποιο προγρήγειται ίσως, εύρισκο-
μένο μπρός-μπρός στό καραβάνι τών Ινδών.

Ένω έκαναμε τίς παραπτήσεις αύτές, ένα ποδίσθιολητό δυ-
νατό δάκουστηκαντίκου μας.

Γυρίσαμε άνχυση και είδαμε έναν Ινδό καθαλλικευμένο σ'
ένω περιέργο ζώο τού δάσους, νά προχωρή πρός τό μέρος που
είχαν τραβήξει και οι άλλοι σύντροφοι του. Μαζύ του, έτρεχαν

κι' άλλα παρόμοια ζώα, έξημερωμένα, όλόκληρη άγχη σχεδόν.

—Η άγχη αύτή πέρας γηρήσα, σαν άστραπή μπό μας και ξέθησε πίσω από τά δέντρα, πριν προλάθουμε νά πι-
ροθίσλησουμε.

—Τί συμβαίνει, Ρούθη; ρώπτησε τό γηραιό κυνηγό.

—“Η κανένας καθυστερήμενος Ερυθροδέρμος, ήταν, μας είπε,
ή κανένας κατάσκοπος.

—Μάς παρακολουθούν λοιποί;

—Ισως γαι, ίσως άχι... Ποιός έφει τί μαγιειρέυουν οι σατα-
νές αύτοι... Υποθέτω ώστους πως δέν μας είδε. Πώς θά ή-
ταν καθυστερήμενος και γυρίσει τώρα με τήν άγχη κοντά
στους συντρόφους του. Μολατάστα, γιά καλό και γιά κακό, άς
έχουμε τό νοῦ μας. Δέν έχουμε νά κάνουμε πλέον με λευκούς,
άλλα με κοκκινούς διαβόλους...

—Ας τολμήσουν νά έμειτουσιν και βλέπουμε, μουρμούρισε
ο Κουσκεμπές κουνώπας απειλητικό τό κεφάλι του.

—Πάμε, αιδεροκέφαλε! τού φώναξε ά γέρο Ρούθης. Τι έ-
ρεις έσύ, καμπίσιες διάσειρα, από τέτοια; Αύτοι οι Κομμάχης
λιοπόν είνε ίκανοι νά θυσίσουν τά πάντα, και λάφυρα και
αιχμαλάτους και τή ζωή τους τή ίδια, γιά νά πετύχουν νά βά-
λουν στό χέρι μερικούς τούλους πολεμιστάς. Είνε ίκανοι λέω,
νά γυρίσουν πίσω και ν' άρχισουν νά μας παραμονέυουν έπι μήνες, γιά νά μας χτυπήσουν τέλος
μιά μέρα δέσαντα και νά μας σκοτώσουν. Άν μάλιστα μερικούς
μαλατίσουν, τότε πειά ή έπιτυχια τους θά είνε μεγαλείτερη και
ή χαρά τους απειρίγραπη. Δέν έρεις έσύ, Κουσκεμπές, τί εύ-
χαριστησαί βρίσκουν οι διαβόλοι αύτοι, νά τυ-
ραννουν τους λευκούς.
Δένουν στά δέν-
τρα, και βασανίζουν τά θύματά τους έπι ω-
ρες και ήμερες, αν-
ναλόγως τού κεφιού
πού θέρχουν. Είδα έγώ
μέ τα μάτια μου τέ-
τοια παπηγύρια. Είδα
λευκούς αιχμαλάτους
τών ίνδων, νά μένουν
δεμένοι: στά δέντρα έ-
πι ήμερες καταπλη-
γωμένοι, πεινασμένοι,
διψασμένοι, τσουρου-
φλισμένοι από τή φω-
τιά. Πολλές φ ο ρές
τους βάσουν ζωντα-
νούς στό μούσιο, ναι,
ναι, στό νερό, γιά νά
γίνη τό κρέας τους
τρυφερότερο, προκει-
μένου νά τούς φάνε.
Α θά δό το τελευταίο
συμμάνει βέβαια με
τούς μιθωροπάργους,
άλλα τί σημαίνει; “Ο-
λοι οι Ινδοί είνε τό ή-

Πέρασε γηρήγορα, σάν αστραπή...

διο συνάφι: Θηρία άνημερα!...

Μιλώντας έτσι δέρο Ρούθης, έσκυθε κάθε τόσο και έξητα-
ς τό έδαφος. Αξέφωνα, μιά κραυγή δρυγής τού δέντρου.

—Σατανάν τών στανάδων! ούρλιασε.

—Τί συμβαίνει, γέρο Ρούθη; τόν ρώπτασα.

—Τί συμβαίνει; μού άπατησε. σκυμμένος πάντα κι' έξετά-
ζοντας τό έδαφος. Τί συμβαίνει; Βίλετω έδω, πάνω στό χώμα,
έντα χνάρι που μού λέει πολλά. Ναι, ναι, είν' άδειντονάν νά κάνω λά-
θος. Τό χνάρι ειώτα δάρησε η μόττα ένδως άνθρωπου κατα-
ραμένου. Δέν τό συναντών γιά πρώτη φορά, δάθολε! Πρόκει-
ται, γιά έντα τέρας, λοχαγέ. Πρόκειται περι ένδως Μεξικανούς κα-
κούργων, που άφησαν τούλους Λευκούς, έδω κι' άρκετά χρονιά και
ένωθηκε με τούς Ινδούς. “Α, τόν άθλιο, τόν θάλιο...

—Ξέρω γιά ποιόν μιλάς, Ρούθη, είπε δ' Γάρει.

—Κατανάλωσα τό ζέρεια, τό ζέρεια, Βίλη. Πρόκειται γιά ένα ληστή,
γιά ένα θεομπαίχτη. Ο άχρειος αύτος βρίσκεται μαζύ με τούς
Ινδούς έπιδρομείς, που περάσαν από δώ.

Δέν είχε άδικο δέρο Ρούθης, νά μιλάρη έται γιά τόν Μεξι-
κανού σύμμαχο τόν Ερυθροδέρμων. Οι λευκοί αύτοι, οι σπάνιοι
εύτυχων, που άφηναν τόν δόμισους των, που άφηναν τόν έχθρους τόν λευ-
κών, άλλοι και πολ έπικινδυνοί, γιατί έρευναν δλες τίς συνήθειες
τών πολιτισμών άνθρωπων, έρευναν τόν τρόπο που πολεμούν οι
λευκοί, έρευναν τήν πειρα τόν Ινδούς και τού λευκού συγχρόνων.
(Ακολουθεί)